

ohradil se sice proti ocenění předmětu sporu na 300 Kč a poukázal na své ocenění předmětu sporu v námitkách částkou 2.100 Kč, ale o dů-
 k a z vyšší hodnoty se vůbec nepokusil. Je bez významu, že žalovaný
 v námitkách proti mimosoudní výpovědi ocenil předmět sporu 2.100
 Kč, ježto k ocenění je oprávněn jen žalobce (t. j. strana vypovídající
 podle § 571 druhý odstavec c. ř. s.) a nikoli žalovaný (vypovídaný),
 takže ocenění, jež žalovaný udal nad meze v § 448 c. ř. s. uvedené,
 nemůže býti rozhodující ani ve příčině způsobu řízení, ani ve příčině
 přípustnosti opravných prostředků. Než, i kdyby se oceňoval předmět
 sporu podle § 58 druhý odstavec j. n. a nikoli podle udání žalobce, a
 nic to žalovanému neprospěje, neboť při ročním nájemném 1.900 Kč
 činí nájemné na sporný čas, t. j. na osmidenní lhůtu výpovědní přípa-
 dající jen asi 42 Kč, tedy zase jen částku 300 Kč nepřevyšující. Rovněž
 tak je bezvýznamné ocenění předmětu sporu odvolacím soudem podle
 § 500 třetí odstavec c. ř. s. Odvolací soud nemůže tím změnit předpisy
 o řízení ve věcech nepatrných podle §§ 448—453 c. ř. s., ani předpisy
 o opravných prostředcích ve věcech nepatrných (§§ 501 a 502 druhý
 odstavec c. ř. s.). Dovolací soud rozhoduje, zkoumaje otázku přípust-
 nosti opravného prostředku, samostatně o tom, nastaly-li předpoklady
 pro zvláštní předpisy ve věcech nepatrných (rozh. čís. 34 a 10562 sb.
 n. s.), a strany nejsou oprávněny, by se dohodly buď výslovně nebo
 mlčky na jiném způsobu řízení, než jest civilním soudním řádem pře-
 depsáno, ježto jde o předpisy rázu donucovacího; jest tudíž ve směru
 tom nerozhodné, že první soud jednal — mimo první ústní jednání —
 o námitkách proti mimosoudní výpovědi v řízení řádném. To právem
 žalobkyně zdůrazňovala v odvolacím sdělení a zdůrazňuje v dovolací
 odpovědi, nemá však pravdu, tvrdíc, že řízení odvolacího soudu je
 z m a t e č n é, neboť není tu žádného z důvodů zmatečnosti uvedených
 přesně v § 477 c. ř. s. Že i v rozepřích o námitkách proti výpovědi
 z nájmu lze použítí předpisů o řízení ve věcech nepatrných, rozhodl
 nejvyšší soud opětovně (srov. na př. rozh. čís. 34, 161, 422 a 9899 sb.
 n. s.). Ježto tudíž žalovaný nedokázal vyšší hodnotu předmětu sporu
 než 300 Kč, jde v souzeném případě o »věc nepatrnou« podle § 448
 c. ř. s., v níž není dopuštěn další pořad opravných prostředků proti
 rozhodnutí odvolacího soudu (§ 502 druhý odstavec c. ř. s.). Bylo proto
 dovolání jako nepřípustné odmítnouti podle § 507 první věta c. ř. s.,
 když tak neučinily již soudy nižších stolic.

Čís. 12763.

Jde o zastupitelné jednání (§ 353 ex. ř.), má-li dlužník podle exe-
 kučního titulu vydati vymáhajícímu věřiteli část pozemku a zasaditi na
 hranici kamenný sád.

Při nároku však, aby se dlužník zdržel zásahu do vlastnictví oné
 části pozemku, jde o jednání, které jest výlučně závislé na vůli dluž-
 níka a jež nemůže býti vymoženo podle § 353 ex. ř.

K vydobytí nároku vymáhající strany toho obsahu, by strana povinná vydala straně vymáhající část pozemku p. č. 740 a zdržela se rušení vlastnictví strany vymáhající k této části pozemku p. č. 740 a kamenný sád na hranici zasadila, povolil soud první stolice exekuci podle § 353 ex. ř. v ten způsob, že se strana vymáhající zmocňuje, by provedla s přibráním autorisovaného geometra odevzdání části pozemku p. č. 740 a zasadila na hranici v nákresu stanovené kamenný sád a poznačenou část pozemku přiorala k pozemku vymáhající strany p. č. 740, a uložil povinné straně, by složila zálohu na výkon ve výši 500 Kč do rukou zástupce strany vymáhající. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Jest přisvědčiti stížnosti, že k vydobytí všech nároků, jež jsou ve prospěch vymáhajících věřitelů obsaženy v exekučním titulu, není exekuce podle § 353 ex. ř. vůbec přípustná, až snad na zasazení sádů, kterážto exekuce a jednání jest však závislé vzájemně na ostatních, lépe řečeno na prvních jednáních, o něž se exekucí žádá. Vymáhající věřitelé výslovně sami označili v žádosti druh exekuce, o niž žádají, takže soud jest tímto jejich žádáním vázán a má zkoumati, zdali navržený druh exekuce jest pro vydobytí nároku vůbec přípustný. Toho však právě v tomto případě není. Nárokem věřitelů jest, by jim dlužnice vydala část pozemku, zdržela se rušení vlastnictví k této části a zasadila na hranici sád. To nelze míti za jednání, které by místo dlužnice mohla vykonati třetí osoba, nýbrž podle obsahu exekučního titulu může jíti buď o předání a o uvedení vymáhajících věřitelů do vlastnictví nebo do pouhé držby této části pozemku, která dosud podle tvrzení jejich je ve vlastnictví nebo v držbě dlužnice, k čemuž je potřebí buď vydání listiny způsobilé ku převodu vlastnictví v pozemkové knize nebo k uvedení věřitelů do držby pozemku, podle toho, zda jde o odevzdání oné části pozemku do vlastnictví či jen do držby, o čemž rekursní soud nemá v této době důvod rozhodovati, dále jde o zdržení se zásahu do vlastnictví části pozemku, jež má odevzdána býti, a posléze o vsazení sádu na její hranice. První dva úkony nelze provéstí třetí osobou, nýbrž jen dlužnicí samou, ježto zásah třetí osoby, předáním držby nebo vlastnictví a zdržení se jejího rušení, jest co do obou sousedících pozemků prostě nemožný a nemyslitelný. Schází tu tedy co do těchto dvou úkonů první podmínka § 353 ex. ř., zastupitelnost dlužníka v onom jednání, ale schází tato podmínka i při třetím úkonu, zasazení sádu, jenž předpokládá, že dlužnice nejprve odevzdá spornou část pozemku věřitelům správně co do hranic a pak teprve bude lze sád zasaditi. Navrhované exekuční úkony nejsou tedy podle § 353 ex. ř. přípustné a bylo návrh na exekuci zamítnouti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu, pokud jím byla povolena exekuce podle § 353 ex. ř. k vymožení nároku na vydání části pozemku p. č. 740 a na zasazení kamenného sádu na hranici, jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

Důvody:

Jest souhlasiti s vývodem dovolacího rekursu, že není potřebí projevu vůle dlužnice, pokud jde o to, že má podle vykonatelného roz-

sudku vydati vymáhajícím věřitelům část pozemku p. č. 740 a zasaditi na hranici kamenný sád. Toto jednání, které má býti dlužnicí provedeno, jest zastupitelné, neboť priorání části pozemku p. č. 740 v určené hranici může provést i strana vymáhající, i kdokoliv jiný, ale i zasažení kamenného sádu na hranici může býti provedeno i vymáhajícím věřitelem i kýmkoliv. K vymožení těchto nároků má tedy navrhovaný způsob exekuce podle § 353 ex. ř. v zákoně oporu. To však neplatí o nároku, aby se dlužnice zdržela zásahu do vlastnictví uvedené části pozemku. Při tomto nároku jde o jednání, které jest výlučně závislé na vůli dlužnice, jde tu o jednání nezastupitelné a může býti předsevzato nezávisle na oněch jednáních, k nimž dlužnice podle vykonatelného rozsudku jest povinna. K vymožení tohoto nároku nejsou tudíž navrhované exekuční úkony podle § 353 ex. ř. přípustné a nebylo proto dovolacímu rekursu v tomto směru vyhověno.

Čís. 12764.

Ani za platnosti zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. nelze v knihovním řízení předběžným vyřízením dodatečně vyžadovati řádnou plnou moc (§§ 77 a 95 knih. zák.).

Tím, že soud první stolice neodmítl rekurs pro nedostatek plné moci, nebyl vázán soud druhé stolice.

(Rozh. ze dne 1. září 1933, R II 280/33.)

K návrhu města B. povolil knihovní soud poznámku, že Městská spořitelna v K. splynula s městskou spořitelnou v B. Rekursní soud odmítl rekurs podaný Dr. Jaroslavem Ř-em v zastoupení města K. a Městské spořitelny v K. Důvod y: Věc, o kterou jde, se týká jednak žadatelky, jednak Spořitelny v K., jednak obce města K., která jako zakladatelka městské spořitelny v K. má podle § 75 stanov v případě zrušení spořitelny obdržeti čisté její jmění, zbývající po úplném uspokojení všech jejích závazků. Stížnost však byla podána a podepsána Dr. Jaroslavem Ř-em, který neprokázal plnou moc k podání této stížnosti jménem řečených mandantů. Předložená plná moc mu dne 8. února 1932 městem K. udělená, zmocňuje ho k zastupování města jen před ministerstvem vnitra, nikoliv před soudem. Další předložená plná moc ze dne 6. ledna 1933 nezmocňuje jmenovaného právního zástupce ani k zastupování města K., ani k zastupování Městské spořitelny v K., ježto plná moc ta je opatřena jen pečeti města K. a podpisem starosty a pak podpisem předsedy Spořitelního výboru městské spořitelny v K. k 31. prosinci 1924, ač dle stanov soudu předložených (§ 23) by musela plná moc jmenovanou spořitelnou udělená býti podepsána předsedou neb jiným voleným členem ředitelství a vedoucím úředníkem nebo jeho zástupcem nebo jiným úředníkem, jemuž byla udělena prokura. Plná moc městem K. udělená by musela býti opatřena podpisy starosty obce a člena obecního zastupitelstva. Ježto tedy předložené plné moci Dr. Jaroslava Ř-a nezmocňují, aby jménem svých